

Og forresten havde han ikke stort tilovers for Aviser og den Art verdslig Læsning, som han fortrinsvis anvendte som en Slags Bedøvelsesmiddel, ved hvilket han lod sig dysse i Blund efter Middags- og Aftensmaaltidet.

Ved Bordet sad foruden Signe to af de yngre Smaafiger i deres store, tærnede Bomulds-Busser, begge — skønt ganske rødøjede af Søvnighed — flittig bøjet over et Hæklearbejde. De var at se til som nøjagtige Kopier af den ældre Søster, havde det samme lidt gammelkloge Ansigtstryk, de samme smaa, haarde Fletninger foran Ørene, de samme store, lyse, lidt udhvælvende Øjne under kraftigt tegnede Bryn. Døren til Sovekammeret stod aaben, og derinde i Halvmørket ved Moderens Seng sad et andet af de mindre Børn og gned hendes syge Ben.

Peter Andreas var der ogsaa. Han stod for sig selv henne ved et af Vinduerne og skottede hvert Øjeblik hemmeligt op til Uret paa Sekretæren. Han var nu en Dreng paa fjorten Aar, tætbygget og sværlemmet, med Klæder, der stumpede for Hænder og Fødder. Hans to ældre Brødre var nu borte fra Hjemmet; de var begge bleven voksne og studerede ved Universitetet i København. Som Husets ældste, hjemmeværende Søn havde Peter Andreas arvet deres Værelse, — et lille Gavlkammer oppe paa Loftet, hvor han for det meste opholdt sig, naar han var hjemme.

Saasnart Signe havde sluttet sin Oplæsning, benyttede han Lejligheden til at sige Godnat og slippe bort; men Faderen standsede ham henne ved Døren med det Spørgsmaal, hvorfor han allerede forlod dem, og han gav da som Paaskud, at han endnu havde en Stil at skrive.

„Er der ellers noget læseværdigt i Bladet?“